

KÊ CHUYỆN

Đá kể tôi nghe tiếng thờ dài năm tháng
nào kỷ Xi lua, Phấn trắng, ...
Thiên niên kỷ tràn qua hình hài
Và bao lần nhật nguyệt
rơi ánh chói hừng lửa đỏ
hay êm dịu lu tỏ tuần trăng
Gió bụi ngùi xâm thực liên hồi
sau ngày hỏa diệm phơi thai tỵ rấn nguồn tinh thể.

Nước kể tôi nghe
nổi chuyển trình biến hóa
Trong pha lê băng giá
Mờ ảo hư thực lãng đặng sương
Phiêu du bênh bồng vô định lữ hành mây
Ông ả trinh nguyên diễm lệ trên tuyết sơn hùng vĩ
Hay êm đềm vỗ sóng
Trường giang tìm về bát ngát đại dương xanh
Gập ghềnh suối thác
Lững lờ châu thổ phù sa trôi
Nước muôn hình vạn trạng
Nước biến hóa dữ lạnh
Nước còn đi...

Cây đại thụ
hôm nao còn nghênh cao vóc hình sừng sững
nay đã không còn
Tinh ba đất trời ngàn năm dung dưỡng
một mai đổ nhào dưới nhát búa nghiệt oan
của chàng tiều phu
nông nổi.
Điều đó nói với tôi rằng mọi chuyện đều
không, hay có thể xảy ra
Xin đừng cố ý!

Người phạm nhân
sáng nay đáng tội đồ vành móng ngựa
thảm hại cụp ánh mắt không dám nhìn cuộc đời
Nhưng tôi biết
vô hình kể tôi nghe
anh ta với cảm giác độc hành
không phải ngay đây, bây giờ, mà đã
từ lâu, lâu lắm...thuở ấu niên
sống như cỏ cây
không người giáo dưỡng

bài vở thẳng tắp những giáo điều khó hiểu
viễn ảnh mung lung
Những thứ người có rồi mang cho
rao truyền xa xỉ
bàn tay ảo thuật đưa cao chiếc bánh vẽ
lòe loẹt diễu trò như kẻ ngậy thơ
chẳng nuôi lớn tâm hồn
Vô công, giáo điều rỗng tuếch
dẫn lối đưa đường cho sự vật vẹo bệnh hoạn
những nhân cách về sau
Tội trạng hôm nay chỉ là kết cục
từ bao tội trạng vô danh nhưng thật có
mà tay thủ phạm mang tên Cuộc đời
gieo mang vào trang thanh niên chất phác
Tình ngay lý gian
phi tang
muôn thuở.

Khi nắng chiều rơi rớt
Ráng đỏ máu hoàng hôn triền sông vắng
kể tôi nghe
nhịp chuyển vô thường đều đặn
Em lớn khôn thêm cho tôi càng già nua lắm cảm
Rồi em già như tôi
Rồi tôi... bình yên trên chuyến tàu về cố xứ
mai này
Hoan ca gõ nhịp khổ sầu nhất khoan
Dấu đời còn
vét mực loang
tân toan còn ẩn chứa chan nghìn lời.

Ngày không mây gió
Nắng hanh hao. Bụi đường
dát trên môi mắt hào quang
nhìn khắc khoải quang phổ đời đa sắc
Da thịt bao mùa
rời rã nhịp chung thân
Đôi vai gầy tuổi tác
kể tôi nghe
gót mòn sinh tử lộ
Rồi những mùa qua
tôi bắt đầu quên.

Bình minh sương
tĩnh mịch đêm nhẹ trần tình lời đất trời tự sự
Hơi thở nói tôi nghe

*thực tại vô cùng...
Dưỡng khí vào ra chở chuyên tịnh niệm
Dáng ngời hoa sen vững chãi
thấy hồn mênh mông
Cát bụi khôn cùng hóa chân thân vĩnh cửu
Nghe mưa triền núi xa.*

(Sài gòn, 9.2015)

THIÊN HẠNH